

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o **maloletého J. Š.**, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, dieťa rodičov otca **Ing. J. Š.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Vladimírom Lamačkom ml., advokátom so sídlom v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, a matky **Ing. A. Š.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. Tatianou Timoranskou, advokátkou so sídlom v Nových Zámkoch, Podzámska 32, o **návrhu otca na zmenu umiestnenia maloletého dieťaťa**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 12 P 17/2011, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 21. júna 2012, sp.zn. 9 CoP 28/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie otca **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 27. marca 2012 č.k. 12P 17/2011-104 zamietol návrh otca na zmenu umiestnenia maloletého J. Š. a rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dieťa sa nachádza vo výchove matky, ktorá riadne zabezpečuje jeho starostlivosť a má vytvorené podmienky pre zabezpečovanie jeho priaznivého fyzického a psychického vývoja. Neboli preto splnené zákonné predpoklady pre zmenu rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností, z ktorého dôvodu návrhu otca nevyhovel. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací na odvolanie otca rozsudkom z 21. júna 2012, sp.zn. 9 CoP 28/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade

trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Stotožnil sa so súdom prvého stupňa v tom, že v konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by bránili matke naďalej zabezpečovať starostlivosť o maloletého, a ani také, ktoré by dokazovali, že matka starostlivosť o dieťa dostatočne nezabezpečuje. Pokiaľ otec namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie pribratím znalca, uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že maloletý sa riadne pripravuje do školy, ide o dieťa spolupracujúce a vyrovnané a ani učitelia v jeho správaní nepostrehli žiadne zmeny. Zo žiadnych dôkazov, či už písomných alebo fotografických, neboli preukázané tvrdenia otca, že by dieťa nebolo spokojné a že by sa matka o neho riadne nestarala. Zhodne so súdom prvého stupňa nepovažoval preto za potrebné doplniť dokazovanie pribratím znalca do konania. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie otec maloletého dieťaťa. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Nové Zámky na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedol, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo prvostupňový súd, ani odvolací súd sa dôsledne nevyporiadali s predloženými písomnými a fotografickými dôkazmi a nepovažovali za potrebné vyhovieť jeho žiadosti, aby do konania bol pribratý súdny znalec z odboru psychológie. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Matka žiadala mimoriadny opravný prostriedok otca ako neprípustný odmietnuť. Okrem iného uviedla, že otec sa od marca roku 2012 s dieťaťom nestretáva a nejaví o neho žiaden záujem. Vyslovila presvedčenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v záujme maloletého syna, podporuje jeho zdravý a nerušený psychický vývoj a preto ho považovala za vecne správne.

Kolízny opatrovník sa k dovolaniu otca nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Podľa štvrtého odseku § 238 O.s.p. však dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo vo veci upravenej Zákonom o rodine (o návrhu na zmenu umiestnenia maloletého dieťaťa), pričom nejde o rozsudok o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. Napadnutý rozsudok teda nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné, ale znaky rozsudku, v prípade ktorého je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená (§ 238 ods. 4 O.s.p.).

Dovolací súd preskúmal z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1, druhá veta O.s.p.)

prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 O.s.p. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

K výhrade dovolateľa ohľadne nevykonania dokazovania v potrebnom rozsahu, keď súd nenariadil ním navrhované znalecké dokazovanie, treba uviesť, že súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov konania a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom (porovnaj R 37/1993), pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania. Napokon treba uviesť, že odvolací súd v svojom rozhodnutí náležite zdôvodnil, prečo nevykonával znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie.

Pokiaľ dovolateľ spochybňuje správnosť toho, ako súdy vyhodnotili ním predložené písomné a fotografické dôkazy, dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O.s.p.) a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižších stupňov. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Napokon, k námietke dovolateľa, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietka účastníka konania, ktorou vytýka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Keďže dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné v zmysle ustanovenia § 238 ods. 4 O.s.p. a dovolací súd nezistil žiadnu podmienku jeho prípustnosti ani podľa ustanovenia § 237 O.s.p., dovolanie otca v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Vecnú správnosť rozhodnutia dovolací súd (vzhl'adom na jeho neprípustnosť) neskúmal.

O trovách dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. septembra 2013

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová